

[Carl F. Madsen.]

men selv om han faar en større Erstatning, vil den ikke kunne erstatte det Tab, han har lidt ved, at han intet har lært. Jeg synes, det var bedre at blive ved den Bestemmelse, man har i den nuværende Lov, hvorefter man, naar det er konstateret ikke een, men to Gange, at en saadan Læremester ikke er i Stand til at lære en Lærling noget, skal forbyde ham at antage en Lærling; thi ingen af os, hvad enten vi er Arbejdsgivere eller Arbejdere, kan være tjent med at have en Dreng gaaende en 4—5 Aar et Sted, hvor han intet lærer. En saadan Læremester, der ikke har Evne til eller Interesse for at lære ham noget, men kun Interesse i at udbytte ham, burde det forbydes overhovedet at have Lærlinge.

I det foreliggende Lovforslag savner jeg Bestemmelsen om Lærlingenævnen. Jeg hørte jo nok, da den højtærede Minister forelagde Sagen, at der var forskellige af de Ting, der var vedtaget i Folketinget, som man havde taget ud af Lovforslaget. Det beklager jeg, fordi det tidligere vedtagne Lovforslag har indeholdt en Række Bestemmelser til Støtte for Lærlingene. For Provinsens Vedkommende havde man jo tænkt sig Nævnene sammensat saaledes, at de kom til at bestaa af Politimesteren, to Arbejdsgivere og to Arbejdere. Den Opgave, disse Nævn skulde have, var at godkende Kontrakterne og foretage Forligsmægling, hvis der opstod Stridigheder mellem Lærlingen og Arbejdsgiveren. Det var altsaa et Sted, hvor Forældrene med Tryghed skulde kunne henvende sig, og i mange Tilfælde vilde det vel derved forhindres, at Sagerne kom længere; man vilde med andre Ord undgaa at faa Sagerne behandlet og afgjort af en Voldgiftsret. Denne Bestemmelse er imidlertid taget ud, og det beklager jeg, for jeg tror, den vilde have været god. Naar den havde virket nogen Tid, tror jeg, at baade Arbejdsgivere, Arbejdere, Lærlinge og Forældre vilde have erklæret sig godt tilfredse med den. For Københavns Vedkommende var der i Lovforslaget optaget en Bestemmelse om, at Myndigheden skulde overdrages til Centralarbejdsanvisningskontorets Bestyrelse. Det var med god Grund, man havde tænkt sig Sagen lagt netop dér, for Forholdene her i København er, som jeg ved tidligere Lejligheder har udtalt, ganske urimelige. Godkendelsen af Lærlingekontrakterne foregaar i Arbejdsdirektoratet, Anvisningen af Lærlinge foregaar gennem Centralarbejdsanvisningskon-

toret, Paataaleretten er hos Politimyndighederne, og Myndigheden med Hensyn til Voldgiftsretten er hos Magistraten. Hvorledes Københavns Befolkning hitter ud af alle disse Ting, disse mange Steder, hvor man skal henvende sig, er ganske ubegribeligt, og man har da ogsaa ved den Behandling, det tidligere Lovforslag underkastedes i det andet høje Ting, ment, at det vilde være at foretrække, at det hele blev samlet paa eet Sted, saaledes at man kunde faa alt ordnet dér. Det vilde spare megen Tid og megen Ulejlighed og vilde fri mange for adskillige Ærgrelser og Bryderier. Jeg beklager, man ikke har ment at kunne tage denne Bestemmelse med, for jeg tror, som sagt, det vilde have været til stor Fordel for de Personer, der skal henvende sig de Steder, jeg her har nævnt.

I det Lovforslag, som blev vedtaget i det andet høje Ting, var der ogsaa optaget en Bestemmelse om Svendeprovokommissioner. Denne Bestemmelse er slettet i det foreliggende Lovforslag. Hensigten hermed var at give Arbejderne Adgang til at blive Medlemmer af disse Kommissioner, hvad de ikke har nu, saaledes at de paa samme Maade som Mestrene kunde være med til at bedømme Svendeprovver. Da det nu er saaledes, at Lærlingene mange Gange er underkastet Svendenes Undervisning, var der vel i og for sig ikke noget at sige til, at Svendene, naar Lærlingene skal gøre Svendestykke, var med til at bedømme dem. I al Almindelighed kan man vel gaa ud fra, at Svendestykkerne af Mestrene bliver bedømt i hvert Fald nogenlunde rigtigt, men man har jo ogsaa set en hel Del Eksempler paa, at Kammeratskabet mellem Mestrene, hvor Svendene ikke har været med til Bedømmelsen, har bevirket, at man har givet et ganske forkert Skudsmaal angaaende de Svendeprovver, der blev aflagt. Blandt mine Papirer derhjemme har jeg Eksempler herpaa, som jeg kan tage frem og bevise mine Paastande med. Da en Lærling, som man havde givet Bevis for, at han var udlært og var en dygtig Svend, skulde et andet Sted hen, kunde han ikke et Suk af det, man satte ham til. Det er bl. a. for at undgaa den Slags Fejlgreb, at man burde have Svendene med til at bedømme Svendeprovverne, og jeg beklager derfor, at man ikke har ment at burde tage Hensyn til de Beslutninger, der paa dette Omraade er taget i det andet høje Ting.

En Bestemmelse i Folketingets Forslag om, at for saa vidt der var fastsat en overenskomstsmæssig Lærlingeløn mellem Fagets